

mod den hidtil fulgte Skik indenfor Militæretaterne, at man ved et saadant Spørgsmaals Afgørelse tog de paagældende med paa Raad, fordi det er dem, der have Skoen paa, der vide, hvor den trykker. Jeg vilde anse det for rigtigt, at man snakkede med dem om, hvorledes de ønske Forholdet skal være, og eventuelt afgør det sammen med dem. Det er ikke rigtigt, at der ikke kan gives Regler derfor, det maa der kunne gives.

Den højtærede Minister omtalte saa det af mig fremdragne Spørgsmaal om den urigtige Fremgangsmaade ved Besættelsen af Stillingerne som Kvartermænd paa Værftet. Heller ikke der kan jeg give den højtærede Minister Ret. Skal man have en Elektriker ved Marinen, maa man jo tage ham, men man gør Uret mod alle de andre, der følge i Anciennet efter den Mand, hvis Plads er bleven ledig, ved at skyde en helt anden ind. Derved betager man dem et Haab om at rykke frem og afskærer Marinen fra i Fremtiden at kunne faa de Haandværkere til Formænd, som den har Brug for.

Jeg henstillede til den højtærede Minister, at han i Fremtiden vilde være varsom med Benyttelse af Torpedobaade og ikke lade dem gaa ud i værre Vejr end nødvendigt, men den højtærede Minister sagde: Ja, men Baadene maa gaa ud, det er det, man har dem til. Jeg henviste til, at de Skibe, Torpedobaadene skulle rette Angreb imod, laa i et lunt Farvand og ikke vilde gaa ud, fordi Søen gik for højt, medens derimod den paagældende Torpedobaad gik ud, og jeg spurgte da, om det var af Nidkærhed og Iver for Tjenesten, at vedkommende Officer havde ment at maatte gaa ud trods den høje Sø, eller det var af rent sportslig Iver, for at vise, at han var rask Karl. Jeg spurgte videre, om der var blevet afholdt Forhør, og hvilket Resultat man der var kommen til. Det svarede den højtærede Minister ikke paa. Jeg tror, det vilde være interessant at vide, om man i Marinen lader en saadan Ting gaa uden videre hen, at en Mand skylles over Bord, eller om man har undersøgt, hvem der har Skylden, og saa tager sine Forholdsregler og eventuelt lader den paagældende bøde. Det var det, vi skulde have oplyst, men det fik jeg ikke oplyst. Men i øvrigt mente jeg, at naar Eskadrens Skibe kunde holde sig tilbage uden at gaa ud i det strenge Vejr, kunde vedkommende Torpedobaad ogsaa gøre det, uden derved at støde an mod Tjenestens Tarv.

Saa vidt jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, svarede han, at det var ikke Meningen, at man vilde bremse Arbejdet for at fremskaffe Regulativer. Hvis det er Ministerens Stilling, saa er jeg glad for Svaret, for det var akkurat det, jeg ogsaa mente. Jeg forstaa heller ikke, at der skal foretages Undersøgelse i ethvert Forhold, men jeg vil antage, at man kunde gaa en lille Smule hurtigere frem ved Undersøgelserne, end det er sket i den sidste Tid. Thi naar man sammenligner Fabrikraadets Forretningsgang med Arbejdsraadets Forretningsgang, saa ser man, at Tiden imellem Indleveringen af Arbejdsraadets Forslag og til der kommer et Resultat fra Fabrikdirektoratet, er ret lang. Jeg vil antage, at det uden Skade for det fuldkomne Resultat vil kunne lade sig gøre at lade Undersøgelserne gaa noget hurtigere. I øvrigt er jeg glad for Ministerens Udtalelser om, at man vil vedblive paa den Maade, hvorpaa man hidtil er gaaet frem, og at Arbejdsraadet vil arbejde videre paa at skaffe Regulativer.

Den højtærede Justitsminister omtalte — paa Foranledning af de Udtalelser, jeg fremkom med — Viborg Sindssygeanstalt og mente, at alt var saare godt, idet han udtalte, at Vanskelighederne ved Arbejdet vare foranledigede ved, at Arbejderne forlangte Københavns Priskurant. Ja, naar man ikke giver Arbejderne, hvad de skulle have, kommer der altid Vanskeligheder, og vedkommende Entreprenør er efter en Overenskomst, der er indgaaet med københavnske Arbejdere, forpligtet til at betale efter Københavns Priskurant, naar de arbejde udenfor København. Men det har den Entreprenør, som Justitsministeren berømmede saa overmaade stærkt, da han forelagde Byggesagen her i Tinget, ikke gjort. Han har derimod skaffet sig en Mand, der blev stillet frem som den, der havde Arbejdet, en fingeret Snedkermester, en Straamand, som jeg udtrykte mig, da jeg sidst havde Ordet, som saa skulde antage Folk derovre for at faa dem til Stedets Pris. Det er en ren Omgaaelse, og derfor er der kommet de Vanskeligheder med Arbejderne. Jeg er ganske sikker paa, at den højtærede Minister ogsaa vilde gøre Vanskeligheder, hvis han ikke fik den Løn, han skulde have.

Saa kommer jeg til Horsens Tugthus. Der nævnedes Ministeren, at Fangerne skulde beskæftiges. Det er jeg ganske enig i, og jeg har ogsaa anvist en Udvej, hvorved man var i Stand til at beskæftige dem uden at træde andre berettigede Interesser